

[N. Neergaard.]

Socialminister, der talte saa kønt til mig, at han behøver ikke at være bange for, at jeg har Vanskelighed ved at tilegne mig, tilegne mig med Forstaaelse, nye Principper, hverken paa det ene eller paa det andet Omraade. Den højtærede Socialminister vil maaske ogsaa erindre, at den Gang da hans store og ingenlunde let læselige, men meget tankerige og dygtige Bog om Forsørgelsesforholdene udkom — den Bog, i hvilken Spiren ligger paa saa mange Maader til de Forslag, som Ministeren nu fremsætter —, da læste jeg denne Bog — og jeg kan erindre, at den ærede Socialminister var endogsaa lidt forbavset over, at jeg havde gjort det —, og jeg udtalte overfor Ministeren, at jeg havde læst den med stor Interesse og delvis med Tilslutning. Det ligger nu nogle Aar tilbage. Men det er aldeles ikke de organisatoriske Indretninger, som den højtærede Socialminister foreslaar at indføre, der har bragt mig til at fremkomme med de Ytringer, jeg har fremført her ved Finanslovforhandlingen. Jeg har ikke haft Lejlighed til endnu, selvfølgelig, at sætte mig ind i Forslaget og de Bilag, der følger dermed; men jeg gaar ud fra, efter hvad jeg kender til den højtærede Socialministers Ideer i den Retning og til hans Forelæggelsestale, at der er meget deri, som jeg vil kunne billige. Det er altsaa slet ikke den organiske Reform, som jeg har udtalt mig imod; jeg tror endogsaa, jeg har sagt det med ret tydelige Ord, at der er meget i den, som jeg mener bør gøres til Genstand for velvillig Overvejelse. Men Sagen har jo to Sider. Det er jo ikke blot denne organiske Reform af Forsørgelsesvæsenet, som den højtærede Socialminister tilstræber; han tilstræber ogsaa en anden Ting, nemlig at tilintetgøre den Tilpasning, som blev gennemført i 1927, tilintetgøre den, saa vidt han nu mener at kunne faa det gennemført, og at forøge de Udgifter, som den Gang blev nedsat. Det er dette, jeg har advaret imod, for det er Tiderne ikke til. Og derved, hvis det fastholdes, vil man, som jeg sagde før, styrke den ikke ubetydelige Reaktion, der allerede er overfor de sociale Udgifter.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var ilde berørt af den Bemærkning, jeg gjorde om hans Glæde over at have haft Ret i Marts 1929. Det ærede Medlem har sagt, at det var jo Regeringen, der begyndte. Ja, han har endogsaa brugt det drastiske Udtryk, at det var Regeringen, der styrtede sig selv. Det ærede Medlem Hr. Krag har

allerede gjort opmærksom paa, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ingen Anledning finder til at pynte paa det, der foregik i Marts 1929, han siger med rene Ord: Vi styrtede Regeringen. Og det er jo ogsaa Sandheden; det ved enhver. Nu siger det ærede Medlem Hr. Christmas Møller: Ja, men Regeringen vidste jo, at hvis den ikke efterkom vort Krav om at sætte disse Bevillinger paa Finansloven op, saa vilde vi stemme imod Finansloven. Ja, hvad vil det sige? Det vil sige, at hvis vi ikke lystrede et Diktat fra det ærede Medlem og hans Parti, saa vilde vi blive styrtet. Men det ærede Medlem har jo intet Øjeblik kunnet tro, at vi vilde vige for denne Trusel, naar vi efter vor bedste Overbevisning havde taget et andet Standpunkt. Og hvorfor nægtede vi at stemme for disse Bevillinger? Det gjorde vi, fordi der forelaa et Forslag, et Forsvarsfor-slag, der vilde have afbødet de Vanskeligheder, som ogsaa det konservative Folkepartis Ændringsforslag sigtede til at afhjælpe, og det gjorde vi, fordi vor Opfattelse var den, at Forhandlingerne om Forsvarsreformen den Gang ingenlunde var afsluttet, de var afbrudt, men de var ingenlunde afsluttet. Da var det, at man fra det ærede Medlems Partis Side greb ind paa den drastiske Maade og styrtede Ministeriet, og jeg har blot tilladt mig den Bemærkning, hvis Sandhed det ærede Medlem ikke skal kunne benægte, at dette at rydde et forsvarsvenligt Ministerium til Side til Fordel for det Ministerium, der nu sidder, det var at tilføje Forsvarssagen det stærkeste Slag, som overhovedet kunde tilføjes den; det var at ændre og ændre radikalt Udsigterne til Gennemførelse af en Forsvarsordning, som kunde kaldes blot nogenlunde tilfredsstillende.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen er ikke til Stede, og jeg finder heller ikke nogen særlig Anledning til at gaa ind paa hans Bemærkninger. Jeg har ikke tilsigtet at krænke det ærede Medlem personligt med det Billede, jeg brugte; det har kun været min Mening at betegne det ærede Medlems Udtalelser som meget lidenskabelige og ikke vel overvejede. Det ærede Medlem beklagede sig over, at jeg havde opfattet det som rettet særlig mod mig, hvad han sagde om at begunstige Spekulationen o. s. v. o. s. v. Ja, efter den Sammenhæng, det kom i, kunde jeg da ikke finde, der var nogen Mening i at fremføre disse Ytringer, hvis de ikke skulde have en ganske særlig Brod imod mig, men de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde i Dag, hvori han vilde forsvare at have brugt Ytringerne overfor Partiet